

To Brødre

Paa en af de danske Øer, hvor gamle Thingsteder løfte sig i Kornmarkerne og mægtige Træer i Bøgeskovene, ligger en lille Stad med røde Tage paa de lave Huse; inde i eet af disse blev over Gløder og Immer paa Skorstenen lavet underlige Ting; der kogtes i Glas, der blev blandet og destilleret, der stødtes Urter i Morterne; en ældre Mand stod for det Hele.

»Man maa *vel* passe det Rette!« sagde han, »ja, det Rette, det Rigtige, Sandheden i hver skabt Deel, skal man kjende og holde sig till!«

Inde i Stuen hos den brave Huusmoder sad to af Sønnerne, endnu smaa, men med voxne Tanker. Om Ret og Skjel havde ogsaa Moder altid talt til dem, om at holde paa Sandheden, det var *Vor Herres* Ansigt i denne Verden.

Den ældste af Drengene saae skjælmisk og kjæk ud, hans Lyst var at læse om Naturens Kræfter, om Sol og Stjerner, intet Eventyr var ham deiligere. O, hvor lykkeligt, at kunne gaae paa Reise-Opdagelser, eller at udfinde, hvorledes Fuglens Vinger lade sig eftergjøre, og da at kunne flyve; ja, *det* var at finde det Rigtige! Fader havde Ret og Moder havde Ret; Sandheden holdt Verden sammen.

Den yngre Broder var mere stille og gav sig ganske hen i Bøgerne; læste han om *Jacob*, som klædte sig i Faareskind for at ligne *Esau* og derved tilsvige sig Førstefødselsret, da knyttede han i Harme sin lille Haand, vred paa Bedragerne; læste han om Tyranner og al den Uret og Ondskab, der øvedes i Verden, da stod Taarer i hans Øine. Tanken om det Rette, Sandheden, der skulde og maatte seire, opfyldte ham saa mægtigt. En Aften, den Lille var allerede i Seng, men Gardinerne om den ikke heelt trukne til, Lyset skinnede ind til ham, han laae med sin Bog og maatte endelig læse Historien om *Solon* ud.

Og Tankerne løftede og bar ham saa sælsomt vidt; det var, som om Sengen blev et heelt Fartøi for fulde Seil; drømte han, eller hvad var det? Han gled hen over rullende Vande, Tidens store Søer, han hørte *Solons* Røst, forstaaeligt og dog i fremmed Maal lød det danske Valgsprog: »Med Lov skal man Land bygge!«

Og Menneskeslægtens Genius stod i den fattige Stue, bøiede sig over Sengen og trykkede et Kys paa Drengens Pande: »Bliv stærk i Hæder og stærk i Livets Kamp! med Sandhed i dit Bryst, flyv mod Sandhedens Land!«

Den ældre Broder var endnu ikke tilsengs, han stod ved Vinduet, saae ud paa Taagerne der løftede sig fra Engen; det var ikke Elverpigerne, som dandsede der, det havde rigtignok et gammelt Tyende sagt ham, men han vidste bedre Besked, det var Dampene, varmere end Luften, og saa løftede de sig. Et Stjernes kud lyste og Drengens Tanker var i samme Nu fra Jordens Dunster, heelt oppe ved det lysende Meteor. Himlens Stjerner blinkede, det var, som om der hang lange Guldtraade fra dem ned til vor Jord.

»Flyv med mig!« sang og klang det lige ind i Drengens Hjerte; og Slægternes mægtige Genius, hurtigere end Fuglen, end Pilen, end Alt hvad Jordisk der flyve kan, bar ham ud i Rummet, hvor Straale fra Stjerne til Stjerne bandt Kloderne til hinanden; vor Jord dreiede sig i den tynde Luft, By syntes tæt ved By. Gjennem Sphærerne klang det:

»Hvad er nær, hvad er fjern, naar Aandens mægtige Genius løfter Dig!«

Og atter stod den Lille ved Vinduet og saae ud, den yngre Broder laae i sin Seng, Moder kaldte dem ved deres Navn: »*Anders* og *Hans Christian*!«

Danmark kjenner dem, Verden kjenner de to Brødre – Ørsted.